

Interview
Geeske Huider

*“Ik wil mensen
van mijn leeftijd
laten zien
dat ze niet
de enigen zijn”*

Je ziet Geeske (14) niet vaak stilzitten. Ondanks cystic fibrosis (CF) is ze een bezige bij. Haar hobby's geven haar energie én vrolijken haar op als het even tegenzit. "Als het niet goed met mij gaat, focus ik op de dingen die juist wél leuk zijn."

Tekst Merav Pront

Fotografie Anne Vroegop Fotografie

Geeske blijft graag bezig. Niks doen, dat vindt ze maar saai. Haar hobby's zijn dan ook nauwelijks op twee handen te tellen. Ze speelt piano en ukelele, zit op theater en scouting (waar ze net het kunstenaarsinsigne heeft gehaald), tekent, haakt, brei en kleit én dan is ze ook nog eens toevallig net jarig geweest. Veertien is ze geworden, vertelt ze, al heeft ze daar verder weinig van gemerkt. Tussen dertien en veertien zit eigenlijk bijna geen verschil, legt ze uit.

TUMTUMMETJE

"Toen ik elf werd, merkte ik dat wel heel erg", zegt Geeske vanachter haar laptop. "Toen voelde ik me opeens echt groot, want ik ging toen net naar de middelbare school. Meteen op de kennismakingsdag heb ik de klas een presentatie gegeven over CF. Ik wilde echt graag dat ze wisten wat het was. Dat ze niet gingen denken: o, wat heeft die nou? Ik zei: 'Hoi, ik ben Geeske en ik heb CF. Dat is een ziekte met je longen. Dan ben je sneller moe en uitgeput. Ik slik er medicijnen voor. Dus dat is vet leuk.'"

De ironische glimlach op Geeskes gezicht spreekt boekdelen. Humor en zelfspot, dat heeft ze dus ook. Geeske was tweeënhalf toen bij haar CF werd vastgesteld. Als kind at ze weinig, omdat ze overal buikpijn van kreeg. Ook had ze soms longinfecties, waardoor ze veel moest hoesten. De antibiotica die ze daarvoor moest nemen zaten in spuitjes, weet ze nog. "Vroeger kon ik geen pillen slikken", zegt Geeske, "dus mijn medicijnen zaten in een vloeistof die ik in mijn mond moest spuiten. Daarna kreeg ik dan altijd een tumtummetje van mama, want het was heel vies. Maar toen op een gegeven moment Orkambi kwam, kon dat niet in een vloeistof. Ik moest toen naar een psycholoog, die mij allemaal bananenstukjes gaf die ik moest doorslikken zonder erop te kauwen. Dat hielp heel veel."

Sinds Geeske lumacaftor/ivacaftor (Orkambi) en later ivacaftor/tezacaftor/elixacaftor (Kaftrio) – is gaan gebruiken, gaat het een stuk beter met haar. Longinfecties heeft ze bijna nooit meer en ook van haar buik heeft ze minder last. "De laatste jaren vergeet ik ongeveer standaard mijn enzymen te nemen op school", zegt Geeske lachend. "Dat komt omdat ik bijna nooit meer buikpijn heb. Elke dag fiets ik



11,5 kilometer naar school en dat gaat eigenlijk altijd goed. Ik heb een elektrische fiets en fiets vaak vooraan de groep met mijn jas open, om de wind tegen te houden voor anderen. Wat ik wel merk, is dat als mijn fiets dan een keertje stuk is, mensen vaak vergeten dat ik CF heb. Daar loop ik dan wel tegenaan."

STERKE PERSOONLIJKHEID

Als je met Geeske praat, vliegt de tijd. Ze zit boordevol verhalen, is supereerlijk en open en maakt je met gemak aan het lachen – zelfs als het over serieuze dingen gaat. Positiviteit is voor haar het allerbelangrijkste, zegt ze. Maar toch is het ook voor Geeske soms moeilijk om CF te hebben. Hoewel ze er misschien vrolijk uitziet, voelt ze zich niet altijd zo. Soms lijken mensen dat niet door te hebben, zegt ze. "Ik krijg best veel te horen dat ik een sterke persoonlijkheid heb. Dat vind ik altijd heel erg leuk om te horen, maar er zit natuurlijk best wel wat achter. In groep zes heb ik een heel

moeilijk jaar gehad. Ik heb me toen veel alleen gevoeld. Waar ik toen vooral tegenaan liep, is dat ik niemand kende met CF. Ik had nog nooit iemand ontmoet die het ook had. Ik zat toen heel vaak hier, op het aanrecht, zo van: 'Mama, waarom heb ik dit nou? Ik vind dit helemaal niet leuk.'"

Geeske kijkt verdrietig in de camera. Maar dan verandert haar blik van droevig naar vastberaden. "In dit tijdschrift stond nooit iemand van mijn leeftijd", zegt ze. "Daarom heb ik gezegd dat ik er wel in wilde staan. Hopelijk kan ik mensen van mijn leeftijd zo laten zien dat ze niet de enigen zijn."

NIET DE ENIGE

Nu Geeske wat ouder is, weet ze goed hoe ze zichzelf moet opvrolijken als ze het even moeilijk heeft. Door te tekenen, muziek te maken of toneel te spelen bijvoorbeeld. Laatst heeft ze met het JeugdLab, een naschools programma voor hoogbegaafde kinderen, Romeo and Juliet opgevoerd, vertelt ze. Geeske speelde de vader van Juliet, de absolute bad guy van het stuk. "Dat was echt geweldig", zegt ze vrolijk. "Dat vind ik dus zo superleuk aan de dingen die ik allemaal wel kan! Ik heb ook de poster ervoor ontworpen. Ik ga even kijken of ik het je kan laten zien."



Geeske richt de camera van haar laptop op een poster aan de muur. Het is zo mooi getekend dat het net een echte theaterposter lijkt. "Daarom zit ik op de vrije school", zegt Geeske. "Ik vind tekenen echt geweldig. Later wil ik wel kunstenaar worden."

Sinds kort heeft Geeske contact met een ander meisje dat ook CF heeft. Laatst hebben ze voor het eerst in het echt afgesproken. "Dat was zo bijzonder", zegt ze blij. "Dat ik zag dat ik niet de enige was. We hebben steeds twee of drie meter afstand gehouden. En wat ik heel leuk vond, is dat ik voor één keer niet mijn pilletjes hoefde mee te nemen, want die hadden zij gewoon al!"

Als Geeske één advies mag geven aan andere kinderen met CF, dan is het om ondanks alles positief te blijven. "Doe wat je wilt", zegt ze. "Waar je gelukkig van wordt en plezier en energie uit haalt. Focus op de dingen die juist wél leuk zijn. Ik doe dat ook." ●